

Forfatter: Udrag fra De fortryllede Fingre

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 141.

Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366120896.pdf> (tilgået 23. juni 2021)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

↳ Silde paa Eftermiddagen tog hun et lille Speil, et saakaldet »Søndagsøie«, med sig og løb ud til Slotsruinen. (Hendes Fader eiede en Parcel fra det udstykkede Gods, hvortil det nedbrudte Slot hørte). Her stillede hun sig i et halvt nedbrudt Vindue, der vendte mod Vest og hvorfra hun kunde see Solens Nedgang i Havet. I det Øieblik, den nederste Solrand syntes at spille paa den fjerne Havflade, holdt hun 142 det lille Speil for sit Ansigt og begyndte med største Ivrigheid at klemme sin Næse frem og sin Pande og sine Læber tilbage. Det kom hende for, at Ansigtet virkelig forandrede sig og næsten blev hende ukjendeligt - men det syntes hende tusinde Gange grimmere end tilforn. Hun udstødte et Skrig og tumlede svimmel ned af Vinducsruiuen. Faldet var dybt. Hun greb uvilkaarlig for sig, men blev slemt forslaaet baade paa Albuerne og i Ansigtet. Speilet havde hun tabt - det laae dybt nede mellem Ruinerne og var slaaet i tusinde Stykker. Med Hænderne forslaaede og, som hun troede, med et græsselig forvandlet Ansigt, løb hun hjem og styrtede ind til sine Forældre, der med største Forskrækkelse saae hvorledes hendes Ansigt var forslaaet og næsten ukjendeligt. Hun kastede selv et ængsteligt Blik i et Speil og sank afmægtig til Gulvet. Hun blev bragt tilsengs og forbundet, men da hun kom til sig selv, var hun i en febrilsk Tilstand. Alt, hvad hun sagde om Trylleri og Forvandling, klang som forvirrede Fantasier. Efter nogle Ugers Sygeleie stod hun vel helbredet op, men hendes Ansigt var ikke længer det samme. Alt, hvad man havde dadlet ved det tilforn, var forsvundet. Panden hang ikke længer ud, men havde derimod faaet en Skjævhed, der klædte hende meget værre. Næsen var ikke flad, men var bleven tyk og kluntet i Enden. Uagtet hun ingen Tænder havde mistet, var den før noget vel fremstaaende Mund nu faldet ind, som paa en gammel tandløs Kone.